

Danferen, et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Danferen udkommer hver Onsdag og Lørdag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet, adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Danferen ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen som Direktionsformand.

Alt af Nyheds-Interesse sendes direkte til Danferen, Blair, Nebr. Alle andre Artikler sendes til Past. A. M. Andersen, Viborg, S. Dak.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Danferen

Bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Oplyselse modtages af Udtagere og al Skuld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læsere henvender sig til Folk, der oventer i Bladet, enten for at lade hos dem eller for at lade Oplysninger om det averterede, behøves de altid omtale, at de lader i Anledning af dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Godt Raad.

Man siger, at gode Raad er dyre. Det er vel saa; men alligevel fik vi forleden en Del gode Raad fra en Prædiker. Naar de var dyre. Der har nok været en Del Kærlighed, der har drevet dem frem. Men hvad gik disse gode Raad saa ud paa? Jo, det var da angaaende, hvordan Danferen kunde blive et godt og afholdt Blad og vinde stor Udbredelse. Der var saa særlig eet Punkt, vi her skal drøge frem og drøfte lidt.

Det gjaldt da om, at mange vilde skrive i „Df.“, og det skulde Redaktøren jo saa faa dem til. Men han skulde ikke alene i almindelighed anmode om Indsendelser, heller ikke nøjes med at bede den enkelte: Skriv en Artikel og send os til „Df.“; men han skulde sige til dem, han ønskede Bidrag fra: Skriv mig en Artikel, en Afhandling eller dette Emne, et vist opgivet Emne. Det skulde nok hjælpe. Al Naadet var vel ment, hvi vi os forvise om, og derfor takkede vi for det. Naar de ogsaa var gode; men vi har vore Betænktheder og skal sige, hvorfor.

For det første: hvorfor skulde Redaktionen være saa meget rigere paa Emner end andre? Staar et Emne først rigtig levende for ham, saa faar han maatte nok Tid at behandle det. Det er vel ikke sjældent, at den, der stiller et Emne, er bedst i Stand til at behandle det. Og dermed er saa indledet, hvad vi vilde sige for det andet, nemlig at det er netop Emner, friske, praktiske, livskraftige Emner, det helst kommer til at storte paa. Og saa kan vi lige saa godt sige for det tredje, at den, der ikke selv kan finde Emner, kan komme ikke langt med at skrive. Det er netop Emner, som livet fremstøder i den enkelte Sjæl, vi ønsker førstede. Naar der er noget, der tilsmiler dig, saa du løstes og bliver glad og frisk til Næste, naar du faar Lys over en af Livets mange Gaader, eller naar du faar Syn paa Livets Ålvor og ser Vej gennem dybe Vand, kort sagt, naar du føler, der er noget, der brænder paa, naar du har et godt Ord at meddele i en eller anden Retning, saa skriv og send os det. Det er Emner, som livet giver, vi ønsker behandlere fortvivelsis, og dem kan vi ikke give den enkelte. Gaader, vi er bleven forstaaede, og at nogen tager vor Hensigt til Følge.

Saa til Slutning en lille Retteelse. Det var i Stykket „Xil vore Læsere“ i Nr. 81, at vi skrev: „Vi tager gerne imod Indsendelser, haade Korrespondancer og Afhandlinger af I s b i g e r e Indhold“. Det var ved en Fejlagelse bleven til: „Vi tager gerne imod Indsendelser, haade Korrespondancer og Afhandlinger af „Nyheds“-Indhold.

En lille Forandring.

i Bladets Udgivelse har vi tænkt at foretage, saa snart vi „kunne komme rundt“ til det. Vi mener, at det vil være i Gødsens Interesse at lade

Bladet udgaa Tirsdag og Fredag i Stedet for som nu Onsdag og Lørdag. Det vil da udkomme med 4 Sider om Tirsdagen og med 8 Sider om Fredagen. Og saa vilde vi sørge for, at Fredagsudgaven saa vidt muligt kan naa frem til Læsere for Sønderjylland.

I Forbindelse dermed tænker vi saa videre paa at give en kort Bibelforklaring eller noget i den Retning i hvert Fredagsnummer.

Der er indløben en Del Klager over, at Bladet i nogen Tid kun er udkommen med 4 Sider hver Gang. Disse Klager glæder os for saa vidt, som de vidner om, at „Danferen“ er en velset Gæst. Vi betragter selv meget, foretage Indskrænkning. Men som allerede forklaret, vi var nødt dertil paa Grund af, at vi manglede Arbejdere. Det er vort Haab, at vi i saa Henseende gaa lyse Tider i Næste, saa vi kunne møde vore Forpligtelser.

Den muhammedanske Verden i Djebløkket.

af Samuel M. Zwermer.

(Uddrag af en Artikel i „Missionary Review of the World“.)

(Efter „Ar. og Hj.“)

Islam regner sin Oprindelse fra 622, men den første Muhammedanske Missionær var Raimund Lullus, som blev sendt ud af Paven Bugia og stenede til døde den 30. Juni 1315. Han var ikke blot den første Muhammedanske Missionær, men ogsaa den første og eneste af sin Tids Kristne, der søgte det store og indtrængende Kalde: at evangelisere den muhammedanske Verden. — Han var en Martyr som Stefanus og en saa stor Sag kærlig. Hvi Raimund Lullus' And havde opfyldt Kirken, saa havde vi ikke nutildags behøvet at tale om næsten 200 Millioner Muhammedanere, for hvem Evangeliet endnu ikke er prædikeret. Som Islam selv som Guds Søbe over den vanhellige og afgudsriske Kirke, faaledes blev Islam ogsaa stærk og udbredte sig imod Ost til Kina og imod Vest til Sierra Leone, fordi Kirken ikke gjorde det ringeste Forsøg paa at komme i Berøring med de store Stater Muhammedanere for at bringe dem Evangeliet. Strængen for Saracenerne og Tyrkerne thalte i ethvert Hjørte endog Ønsket derom. Da Missionsbevægelsen opstod med Carey, tænkte man kun paa at prædike for Hedningerne. Den første af de nyere Missionærer, som prædikede for Muhammedanerne, var Henry Martyn; han opsogte dem i Indien, Arabien og Persien. Hans Stridskrifter danne Begyndelsen af Kampen med Islams Lærde. Den lille Bæk, som løb næsten ubemærket, er toget til i Kraft og Fylde med Missionsbestræbelsernes Vækst, til den i vore Dage er bleven en Strøm af Tænk og alvorligt Arbejde, som flyder til de mange Lande og Folk. Aldrig er der bleven skrevet saa mange Bøger om Muhammedanismen som i Nutiden, aldrig er det orientalske Spørgsmaal blevet saa paatrængende, aldrig har hele Stillingen saa rig paa Behyringer og alligevel fuld af Forsaaninger.

En anden Kendsgerning er, at Islam har slaaet Rod gennem Arhundreder i ethvert Land, for Nutidens Missionærer begyndte at bestætte sig med dette Spørgsmaal. Kirken kom Arhundreder for sent, og mistede den bedste Lejlighed. Til Persien kom den kristelige Mission, da Islam allerede havde haft Herredømmet i ca. 1000 Aar. I Arabien og Nord-Afrika laa der 12 Arhundreder imellem. I Kina havde Muhammedanerne allerede Hundrede Aars Forspring, og først i 1899 er der bleven gjort en Begyndelse til at evangelisere Muhammedanerne i det kinesiske Turkestan. Paa Java hengik der kun fire Hundrede Aar, før Arbejdet toges op blandt de halvdanske Muhammedanere, og det er ikke underligt, at vi her finde mange Omvendelser. — Genimod en Trede del af de Hausa Sproget talende Nord-Africanere ere Muhammedanere; før Underkastelsen af Fulah, i Begyndelsen af det 19. Arhundrede, vare de alle Hedninger; Islam gik ogsaa nu fremdeles Erobringer over for Niger. Og i Birteligheben er hele denne Mark, — som allerede i lang Tid er høvnet til Høsten — endnu ubesøet af Mission.

Betragte vi Sagen paa en anden

Maade, saa se vi, at kun 40, 795,000 Muhammedanere staa under muhammedanske Herstere, nemlig i Tyrkiet, Persien, Dele af Arabien, Afghanistan og Marokko, medens omtrent 100 Millioner staa under kristelige Herstere. De tre Fjerdedele af dette store Antal ere Englands og Hollands Underfaatter. Abdul Hamid den Anden maa paa sin vækkende Trone vel være betyret, naar indtil nu to, vantro Kvinder holdt Magtens Ligevægt i den muhammedanske Verden. Dette er Guds Finger.

Den muhammedanske Troes 5 Pilser ere efter Arhundreder Erfaring — og det er en alvorlig Provøvelse — alle sammen Jønderbrudte Kørteppe; fordi dens Tro kun er en halv Sandhed, og dens rene Monoteisme ikke tilfredsstiller Sjælens Længsel efter en Midler og Forsoning for Synden. Dens Bønner ere Former og tomme Gentagelser uden at træde Hellighed af de bedende og uden at frembringe den. Dens Faste avler overalt, hvor den iagttages, to bestemte Under; den frembringer et ubegrænset Antal Hysterer, som foregive, at de iagttage Fasten, og dog ikke gøre det, og — for det andet — fører den Reaktion, som indtræder ved Solnedgang hver Aften paa Ramadan, til Fraadseri og Uppiggelse af den lafeste Art. Dens Almiser fremmer Lediggang og har frembragt Derivision og Hat, derne højeste Blomstring af Samfundets Enlytbed. Tilfødt: Dens Pilgrims-tog til Mekka, Medina og Kerkala ere en offentlig Forargelse, selv for den muhammedanske Sædelighed, saa at de hellige Byer ere bleve Arnessteder for Laster og Pestilenser paa Statsleget.

For 15 Aar siden havde man med fuld aandelig Ret kunnet sige om den muhammedanske Verden, at den var „dø og tom, og at der var Mørke over Afgrundene“. Nutildags kunne vi tilføje: „Guds Land spæver over Vandene.“ Hvad betyder det ellers, naar der fra hver Missionsstation i de muhammedanske Lande bliver berettet om en stadig voksende Længsel efter Guds Ord? Hvad betyder det ellers, naar to lærde indbiste Muhammedanere hellige deres Tid til at forfatte en Bibelforklaring fra et muhammedansk Standpunkt? Hvad betyder det ellers, naar der selv fra de haabløseste Arbejdsmarker blandt Muhammedanerne bliver indbragt Fæstegrødens modnede Reg?

Jordbunden bliver ikke blot beredt for Ordets Udfald, men Bibelordet — Guds gode Sød — er bleven trykt næsten paa ethvert muhammedansk Sprog. Den arabiske Bibel vil i dens hellige Arig vise sig som et stærkere Vaaben, end nogen sinde en Damascener Klinge var i de gamle Saraceneres Hænder. For Perserne, Afghanerne, Kineserne, Malayerne, Hausafolkene og de russiske Muhammedanere er Ordet trykt paa deres eget Sprog. — Den arabiske Koran er dem en tilfukt Bog, da den ikke maa oversættes; men Bibelen taler i deres eget Sprog i Barnekammeret og paa Torvet. Heri kunne vi erende Guds vidunderlige Forsyn, som giver Kirken en saa fordelagtig Stilling i den forestaaende Kamp, saa at selv dens Fjender maa indrømme, at Sejren er den vis.

Vi søje til overstaaende en lille orienterende Oversigt.

Muhammedanerne udgør i alt ca. 196 Millioner; af disse staa ca. 18 Millioner under tyrkisk Herredømme, ca. 22 Millioner under andre muhammedanske Herstere, 58 Millioner under kinesiske og africanske Herstere og 100 Millioner under kristent Herredømme. I Europa bor ca. 6 Millioner Muhammedanere, i Asien ca. 134 Millioner, i Afrika ca. 58 Millioner, i Rumænien, Bulgarien og Serbien bor der ca. 1,200,000, i det europæiske Tyrki 2 Millioner, i europæisk Rusland omtrent 2½ Millioner, i Grækenland ca. 25,000 Muhammedanere.

Missionsvirksomheden hindres i selve de muhammedanske Lande i høj Grad ved Forbud fra Regeringens Side, i de Lande, som staa under kristelig Overhøjhed, findes denne Hindring vel ikke, dog volder f. Eks. den hollandske Regering Missionen adskillige Vanstigeligheder, og i de russiske Lande er det kun den russiske Statskirke tilladt at drive Mission. Derimod er der f. Eks. i Indien med ca. 57 Millioner Muhammedanere fuldstønde Tolerance, hvorfor der ogsaa er et livligt Mis-

sionsarbejde. Bedst er Missionen udførelse paa Java, hvor den ogsaa er ældst; der findes ca. 13,000 Konvertitter.

I det asiatiske Tyrki har Missionsbevægelsen vel lidt meget under de armeniske Forfølgelser, men det er aabenbart, at disse blodige Tilbragelser har ledet en ny Strøm af evangelisk Mission og kristelig Arbejde ind over Orienten, og der er al Udlyst til, at denne vil vokse. „I tænkte ondt imod mig, men Gud tænkte at vende det til det Gode, for at holde meget Folk i Live.“

S. L. H. H. H. H.

Kvad Kortepil kan føre til.

I April 1872 førte jeg med Toget fra Oscaloosa til Madison i Nordamerika. Foran mig sad fire Jurister ivrigt beskæftigede med at spille Kort. Ved siden af de spillende sad en tærvellig Mand Kone og betragtede dem uafbrudt, medens dog Udtrykket i hendes Ansigt viste, at det ikke var Interesse for selve Spillet, der fængslede hende.

Der blev en Pause i Spillet, og den benyttede Konen til at henvende sig til en af de spillende Herre: „Kænder De mig ikke, Hr. Dommer?“ spurgte hun med fløende Stemme. „Jeg erindrer Dem ikke i Djebløkket,“ svarede han benligt; „hvor have vi truffet hinanden før?“ „Mit Navn er Smith,“ svarede hun, „jeg var i Ketslokalet i Oscaloosa for tre Aar siden, da min Søn blev dømt til 10 Aars Straffearbejde; han døde sidste Efteraar i Fængslet.“

Alle de medrejsendes Opmærksomhed var vækket, de lyttede alle til; selv de spillende lod Spil være og saa medlidende paa den talende.

„Han var en god Dreng,“ vedblev hun, „og hjalp mig meget paa vor Gaard ude paa Landet, da hans Fader var død, og jeg kun havde ham. Jeg opdrog min Dreng i Bøn til Gud og lærte ham tidligt at have Afsty for det onde og vende sit Hjerte til Gud, og alt tegnede saa godt; men han mente at Landarbejde ikke rigtig laa for ham. Jeg folgte saa vort lille Sted og stittede til Byen, hvor De nok husker, Hr. Dommer, at han i Begyndelsen kom i Tjeneste hos Dem som Karl. Fra nu af gik det ned ad Bakke for os. Han fik Lyst til Kortspil, og med Spillet fulgte Lyst til Drik, Tab af Penge og Tid og lidt efter lidt ogsaa Tab af Sjælfreden; thi set Omgang forberder gode Sæder. Og, kære Hr. Dommer, De maa ikke blive vred, men naar jeg foreholdt ham det forfærdelige i hans Spillelyst og dens Følger, svarede han altid: „Men, Roder, det er der intet ondt i, det er saamænd en uskyldig Fornøjelse; Dommeren spiller Kort hver Aften, og ham vil Du dog vel regne for en hæderlig Mand, der ved, hvad han gør.“ De ved jo, hvordan det gik ham. De ved, det gik ned ad Bakke, indtil han tilfaldt delvis i Bankrobet og i det dermed følgende Rovmord. De ved ogsaa, at han havde tilbragt den første Del af sin Forbrydelsesnat ved Spillebordet i de Sturtes Lag, der forlede ham til at deltage, og at han havde drukket sig til dels fra Sans og Samling først. Ja, Hr. Dommer, da jeg blev faldet til min uhyggelige Søn og hørte Sammenhængen paa hans færgelige Historie, da lovede jeg, aldrig at se nogen spille Kort uden at advare dem mod at gibe sig af med en saadan Skyselskæftelse, der kan have saa fæle Følger, og blev ikke vred over, at jeg ogsaa i Dag gør det, Hr. Dommer; jeg tør ikke andet, thi det er et helligt Løfte, jeg har aflagt for min Gud.“

Hun tab; men Kortene bleve ikke mere brugte paa den Rejse, og det er om Aften og haabe, at Tilhørerne have besluttet aldrig mere at „forbringe Tiden“, som det hedder, med denne farlige Beskæftigelse.

„S. M.“

Malkning med vaade Hænder.

Stal der malkes med vaade eller med tørre Hænder? Det Spørgsmaal diskuteres ofte mellem dem, der skal Malkte.

Folk af den gamle Skole holder paa Malkning med vaade Hænder, fordi — siger de — den er lettest.

Malk af den ny Skole holder paa Malkning med tørre Hænder, fordi den er renligst.

I den før nævnte Bog: „Den Helligste Malkemeide“, behandles denne Sag ret udførligt.

Det er gjort gældende, at Malkning skal træde i Patningens Sted. Og de, der holder paa Malkning med vaade Hænder, siger derfor til Støtte for deres Standpunkt, at da alle Patterer har ledet en ny Strøm af evangelisk Mission og kristelig Arbejde ind over Orienten, og der er al Udlyst til, at denne vil vokse. „I tænkte ondt imod mig, men Gud tænkte at vende det til det Gode, for at holde meget Folk i Live.“

Men det er fuldstændig forkert. Al Føde bliver jo i Munden blandet med Safter fra Spyttilerne, derfor er det rigtigt og naturligt, at Kælven pater „med vaade Hænder“; men naar Menneker malker Køerne, er det ikke Meningen, at Malken skal blandes med andre Stoffer, hverken fra Spyttiler eller fra det Fædtag, som findes paa Patterne, hvilket uvægerlig malkes ned i Spanden, naar man malker med vaade Hænder, og saa svømmer det oven paa Malken som et brunligt Fluidum, omtrent som Tobakssjovs.

At man skulde forvandle Køerne nogen ubehagelig Fornemmelse ved Malkning med tørre Hænder, er ubetvæget; thi Køer, hvis Ører og Patter er normale og i Orden, staa al Tid roligt og synes at befinde sig vel under Malkningen, naar man da ikke trækker i Patterne eller begaar andre Uregelmæssigheder.

Dog — det er ubestrideligt, at Køer, der er meget haarde at malkte, malkes hurtigt og lettest med vaade Hænder, ligesom det ikke sjældent ser, at faadanne Køer smmer sig ved tørre Hænder Behandling.

Forfatteren siger derfor: Malk kun de Køer, som er haarde at malkte — men ogsaa kun dem — med vaade Hænder, hvis de befinder sig bedst derved og er meget stramme at malkte med tørre Hænder, for man skal ikke drive Principiet til sin Ende, at det bliver til haade Menneker og Dyrplageri.

„A. C.“

En Visit paa Bernstorff.

Forfatteren Karl Nuusman skriver til „Vort Land“ fra Bernstorff den 10. September bl. andet:

Saa begynder da atter Gæsterne saa smaat at besolke det lille hvide Slot, der ligger saa indlyst og ubevogtet mellem de gamle, efteraarssorte Træer kun med en enkelt strævende Garbist paa Landevejen foran Indgangs-porten.

Der er kun ringe Plads inden Døre, og Pladsen bliver endnu mindre derved, at man ikke har indbragt Dronning Louises Værelser, men laade dem staa næsten som en Art Misfaum.

Alt staaar, hvor det stod, da Majestæten endnu levede. Paa Baggen hænger stadig de næsten salmede Barnbomsportrætter af alle de kongelige Børn fra deres Ungdoms Ustils- og Ubeskæftigelsesdage: Dronning Alexandras i Arminline, Kejserinde Dagmar i sort Kjole og Kong Georg i Kædetuniform.

Selv i Toiletværelset, hvor alt er betrukket med rødt Sirlis under høit Bobinette, staaar selv den mindste af Kristalglasgenstandene paa sin Plads som ventede de paa, at en skulde træde ind for at tage dem i Brug.

Og paa Staa i Dronningens lille Salon: den simple Løjsbænk, paa hvilken hun saa ofte sad og passerede med Kejser Alexander den Tredie, ikke sjældent om Europas Størstøffet, faaledes som det nu fortæller os de Mure, der tidligere hvoerten havde Dø eller Mund.

For at Gæsterne, blandt hvilke Kejserinde Dagmar og Kong Georg nu er de første kan faa bedre Plads, er der nebe i Haven bleven indrettet en hel lille Lejr af Døderste Filtstole, der er stillede til Raadighed af Krigsmisnisteriet.

Paa Slottet er der meget stille. Herstæberne spærrer i Regelen hele Formiddagen nebe i Haven, ivrigt optagne af de Samtaler, som et Aars Udførelse og et Aars mange Begivenheder, særlig i England, giver rigelig Stof til. End ikke Viftter har man været besværet af, naar ubtagede, at den rustfede Gesandt, Grev Bendensroff, der snart, som alle sine Forfølgere i Danmarks Hovedstad, vil stige til en meget betydelig Post — den Gang som Gesandt i Washington — blev før Tallet modtaget af Kejserinden.

Man lever ivrigt ganste „en familie“, uden at der har været tilfaldt en

eneste Gæst. Man staaar tidlig op, tilbringer Dagen regelmæssig den ene, som den anden, spiller om Aftenen en lille Whist med altid blanke Sølvpenge og gaar til Ro i god Tid. Kloften 10 er alt stillet og luffet paa Slottet.

Kvittering for Gaver til Pastor N. Laugs Mindesten.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes Fra Venner i Bay City, Wis; Andre Jørgensen; Fred. Peterien; Mrs. Fred. Peterien; Hans Mund; Hans Andersen; Christ Andersen; Peter Jensen; Lars Willumien; Mrs. Carl Christensen; Mrs. D. P. Hansen.

To vatre Numre af det interessante og interessante Blad „Ungdommens Ven“ for alle. Sendt til alle. Udgivningssted: 267-269 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Trinitatis College og Seminarium. Blair, Nebr.,

begyndte sit Skoleaar 1. Oktbr. 1902. Skolen har otte faste Lærere. Den tilbyder Undervisning i følgende Afdelinger:

- College Department, Normal Department, Business Department, Academic Department, Music Department, Forberedende teologisk Afdeling, Cælestisk Afdeling.

For Undervisning Koft og Logi \$15 om Aaraend, \$119 for hele Skoleaaret (34 Uger).

En Del af Rejsesomkostningerne betales for dem, der kommer langvejs fra. God Vejledning for Nykommere til at lære at tale, læse og skrive engelsk. — Etvis efter Katalog. — Nærmere Oplysninger faas ved at henvende sig til en af undertegete.

P. S. VIG, KR. ANKER, BLAIR, NEBR.

Skal De rejse til Steder øst

eller lyd for Chicago, saa bed Deres lokale Agent give Dem Billet fra Omaha til Chicago med

Chicago, Milwaukee & St. Paul Banen,

den kortest mellem disse to Byer. Tog paa denne populære Bane forlader Union Depot, Omaha, hver Dag og har Forbindelse med Tog, som komme ind paa Union Pacific Banen, Burlington, N. & W. R. o. s. v.

Prægtigt udstyret Tog med Palædssovebogne, „Buffet“ og Biblioteksbogne, og Prisen er ikke højere end andre Banes. Angaaende nærmere Oplysninger med Hensyn til Bæner, Priser, o. s. v. skriv til

F. A. NASH, General Western Agent, 1504 Farnam Str., Omaha, Neb.

En Julegave fra Amerika.

Af Past. N. B. Gravengaard. 2 forogede Udgag. 175 Sider. Udgift smukt Prægtigt. — Af Præsens Udgavet skal vi anføre følgende:

„Det er en lille bog om at medtage hans Bog en god Anbefaling. ... Pastor Gravengaards Betragtninger er prægtigt forte Hare i Udvalgte, vevne Form og Udsmykkede, båret af en ubrøget Hensynt og grene ud af Høret.“ Past. Th. Svungin i „Markus Stiftstidende“.

„Den er enkleaendigt i sit. Mange vil lese den Hænge.“ Pastor V. Rishede i „Chicago-Bøffen“.

„Der findes i denne Julegave flere ualmindelig smukke Ting.“ G. Chr. Wan i „Nordlydet“.

Den er en særdeles smuk og værdifuld Gave at sende til Forældre eller Stifende i Danmark. Den burde ikke laabes paa bit Julebord. Agenter findes i alle Venigheder fra nu til Jul. Sendes porto-frit for \$1.00 fra DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Vil du tjene Penge?

\$9.00 Gæder for Maplewood i Tællingboerne allerede — paa Grund af den Hæge Afskrift — Gulle Penge vil der lase ikke være i Udsolgt inden 40 & 70 Dage herfra? Vi kan lase bl. 40 Acres med Skov — fra 300 til 500 Acres med foruden Gaardstuen, — og om du er ude i Aand, saa laar du her for \$10 & \$12 pr. Acre. Bedste Farmingland, af Aften er det højt, og vil værte hvad vil seer, saa Udbytte af Støven har de for ingenting. Et lille bette værd at undersøge? For yderligere Spørg N. E. Johnson Co., 10 Washington Ave., S., Minneapolis, Minn.